

3. Дослідження Українського інституту соціальних досліджень імені Олександра Яременка на замовлення Уповноваженого Президента України з прав дитини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.president.gov.ua/docs/information_children.pdf.

4. Аналітичний звіт за результатами дослідження у межах проекту «Права дітей в Україні: реалії та виклики після 20 років незалежності» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/docs/ZvitPravaditey.pdf>.

Тур Л.О.

слухач,

Національна академія внутрішніх справ

ІНОЗЕМНИЙ ДОСВІД ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЙНИМ ЯВИЩАМ В ОРГАНАХ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Науковці вважають, що корупція в Україні поширена через недосконалість політичних інститутів та судової системи, двозначні закони, незнання або нерозуміння цих законів населенням, кумівство та політичне заступництво, а також слабкий вплив громадянського суспільства. Так, М. І. Хавронюк стверджує, що просте, лаконічне і зрозуміле законодавство дозволило б полегшити його застосування і скоротило б потребу у великому апараті чиновників. Але на даний момент закони дуже заплутані та незрозумілі для населення, що дозволяє посадовим особам вчиняти зловживання в багатьох формувати особисті стосунки і таємні домовленості, які є гарним середовищем для розвитку корупції. В той же час інститути громадянського суспільства не мають можливостей ефективного контролю за діями законодавчої, виконавчої та судової гілок державної влади.

У світі розроблені різні стратегії боротьби з корупцією. Шведська стратегія включала в себе набір таких інструментів, як запровадження стимулів (через податки, пільги і субсидії) замість заборон; відкриття доступу до інформації; створення незалежної і ефективної системи правосуддя; встановлення парламентом високих етичних стандартів для адміністраторів і забезпечення урядом їх дотримання. Сінгапурська стратегія натомість була побудована на таких елементах, як детальна регламентація дій чиновників і спрощення бюрократичних процедур для населення; суворий нагляд за дотриманням високих етичних стандартів; створення автономного Бюро з розслідування випадків корупції, в яке громадяни можуть звертатися зі скаргами на чиновників і вимагати відшкодування збитків; підвищення незалежності суду; введення економічних санкцій для юридичних осіб за давання хабара і відмову від участі в антикорупційних розслідуваннях; дерегулювання економіки; підвищення зарплат чиновників; підготовка кваліфікованих адміністративних кадрів, аж до направлення тисяч молодих людей для отримання вищої освіти в Європі, Австралії і США.

Варто звернути увагу і на американський досвід викорінення корупції з поліції. Більшість американців у середині минулого століття вважала поліцію та її роботу неефективними. Влада спробували виправити становище, зробивши ставку на підвищення професіоналізму поліцейських і технічну оснащеність. Але фінансування поліції безпосередньо залежало від рівня злочинності, і відомство не було зацікавлене в його зниженні. У 1972 році створили комісію, яка проаналізувала ситуацію в поліції Нью-Йорка і представила результати в спеціальному звіті. Розкрилися численні факти корупції і зрощування поліції зі злочинністю. Комісія направила в міністерство юстиції і генеральну прокуратуру США рекомендації щодо запровадження особистої відповідальності керівництва за підлеглих і створити в кожному окрузі відділи внутрішньої безпеки.

Після кількох років роботи у такому відділі, співробітників переводили у звичайні дільниці. Це робилося для того, щоб вони не встигли обрости у спецвідділі небажаними зв'язками. На вакантні місця брали нових людей. Цей же відділ впроваджував в інші підрозділи «співробітників під прикриттям». Залишити повідомлення для відділу міг абсолютно будь-який громадянин. Ефективність була високою: служба боролася з порушеннями не тільки рядових співробітників, але і високопоставлених чинів поліції.

У США соціальне забезпечення і пристойний дохід призвів до того, що у поліцію потрапляли якісні кадри. А система кар'єрного зростання мінімізувала роль протекціонізму. Щоб потрапити в поліцію, треба було закінчити поліцейську академію, навчання в якій триває близько року. Між рядовим співробітником і шефом поліції існує п'ять-шість сходинок. Щоб отримати підвищення, треба показати гарні результати на кожній з них.

Влада розробила низку програм щодо залучення громадян до наведення суспільного порядку і впровадження безпеки. Зокрема, була створена так звана Auxiliary Police Officers – система підрозділів добровільної поліції, складеної з місцевих жителів. Кожен поліцейський відділок мусив залучити до роботи певну кількість волонтерів зі звичайних громадян. «Народні дружини» відповідали за патрулювання вулиць і допомагали забезпечувати порядок на масових заходах. Ця громадська робота ніяк не оплачувалась, але вважалася почесною і давала перевагу при працевлаштуванні. Також в результаті реформи поліції з'явилися цивільні інформатори: громадяни фіксують порушення правоохоронців, повідомляють поліцейському керівництву і отримують за це винагороду.

Щоб запобігти перетворенню поліції у закриту касту, реформа передбачила запровадження громадського контролю. Штати створювали цивільні контролюючі органи. Діяльність таких структур переважно фінансується з бюджету штату, де проходить окремим рядком. Громадяни переконалися, що відсутність громадянського контролю обходиться їм незрівнянно дорожче.

Список використаних джерел:

1. 5 причин, чому в Україні поширена корупція, і що з цим робити? // Електронний ресурс – Режим доступу: <http://www.pravo.org.ua/protydiia-koruptsii/1506-5-prychyn-chomu-v-ukraini-poshyrena-koruptsiia-i-shcho-z-tsym-robyty.html>
2. Антикорупційний портал // Електронний ресурс – Режим доступу: <http://www.acrc.org.ua>
3. Як впоратися з безладом у міліції? Приклад американських реформ // Електронний ресурс – Режим доступу: http://texty.org.ua/pg/article/editorial/read/47064/Jak_vporatysa_z_bezladom_u_miliciji_Pryklad

Шкабаровська А.А.

студент,

*Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки
Національної академії Служби безпеки України*

ПЕРШОЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ БІБЛІОТЕК В ПОБУДОВІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УКРАЇНИ

Існують сотні визначень бібліотек, але повністю їх сутність все одно не охоплена. Причина в тому, що мова йде про найбільш універсальні установи з усіх створених людиною. Їх багатство і значення росли в міру того, як людина робила чергові кроки в пізнанні навколишнього світу і самого себе. Вони містять «все» і мають відношення «до всього», покликані надавати допомогу і сприяння «кому завгодно» і «в чому завгодно», людині – в будь-якому віці і в будь-якому стані, здоровому і хворому, вільному і укладеним, зрячому і незрячому. У бібліотеках – всі знання, накопичені поколіннями різних народів на довгому історичному шляху.

Бібліотеки України є однією з основних складових культурної, освітньої та інформаційної структури держави, а також найважливішим інструментом у формуванні громадянського суспільства. На сучасному етапі суспільні трансформації настільки рішуче впливають на бібліотеки, що змінюють не лише всю систему бібліотечної галузі та бібліотечних ресурсів, але ставлять питання про «межі» бібліотечного простору і самих основ існування традиційних бібліотек та їх функцій.

Бібліотека – це інформаційний, культурний, освітній заклад (установа, організація) або структурний підрозділ, що має упорядкований фонд документів, доступ до інших джерел інформації та головним завданням якого є забезпечення інформаційних, науково-дослідних, освітніх, культурних та інших потреб користувачів бібліотеки [1].

Залежно від ситуації змінюється місце бібліотеки в культурно-освітній та інформаційній інфраструктурі регіону, її роль в громадському та політичному житті, в розвитку місцевого самоуправління, формуванні соціальної